

Biblioteka
SVILA I SATEN

Urednica
Tea Jovanović

Naslov originala
Juliette Benzoni
“Catherine: Il suffit d’un amour II”

Copyright © Juliette Benzoni, Catherine. Il suffit d’un amour.
Tome 2, 1963. Tous droits réservés.
Published by arrangement with Lester Literary Agency

Copyright © 2016 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-475-8

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2016.

ŽILIJET BENCONI

Katarina

Vatra i voda

Prevela
Jelena Miletić

**Čarobna
knjiga**

SADRŽAJ

PRVI DEO: FILIP, 1423	7
1. Ermangard	9
2. Zadatak Žaka de Rusea	19
3. Garenov povratak	55
4. Dokazi Filipa Dobrog.....	77
5. „ <i>Nunc dimittis</i> “	98
6. Soba u kuli	114
7. Sarina sumnjičavost	139
8. Napad	163
9. Garenova tajna	185
 DRUGI DEO: JOVANKA, 1428	 211
10. Zadatak Jana van Ajka	212
11. Fratar s Mon Bevrea	234
12. Teško putovanje	257
13. U Arnoovim rukama	289
14. Jovanka	314
15. Veziva kraljice Jolande	343
16. Ponovni susret sa Arnoom	369
17. Zlatno runo	388
18. Ruan	410
19. Vatra i voda	428

၁

PRVI DEO

FILIP

1423.

1.

ERMANGARD

Bilo je gotovo podne kad se Katarina vratila kući u nosiljci koju je Žak de Ruse doneo, odnosno naredio da se donese, pred stepenište gradske većnice. Zahvaljujući kožnim zavesama u nosiljci, mlada žena se lako zaštitila od znatiželjnih pogleda. Približavajući se svojoj sobi, Katarina se molila Bogu da u njoj ne nađe nikoga osim gospođe Ermangard. Bojala se oštrih i zlobnih očiju mlade gospođice Vogrinjez. Bilo joj je stalo da se sa svojom prijateljicom, čije savete je sve više cenila, nađe nasamo. Kad je na kraju stigla pred kuću trgovca tkaninama, ona joj se učini neobično tiha. U predvorju je sreća sluškinju s tanjirom kupusa koji se pušio. Devojka joj se na brzinu pokloni i pritom je pogleda pomalo uznemireno. Katarina se i ne potruđi da potraži uzroke za to. Nema sumnje, devojka je bila plašljiva i lako se uzbuđivala. Ravnodušno slegnuvši ramenima, Katarina pokupi obema rukama krajeve svoje haljine i hitro se pope mračnim i strmim stepenicama. Na malom odmorištu sprata jedan sunčani zrak prodro je kroz staklo uskog prozora razlivši po belim pločicama poda široku grimiznu mrlju koja kao da je udahнула život potpunoj tišini što je tu vladala. Jedino je iz prizemlja, gde je trgovac tkaninama verovatno ručao sa svojom porodicom, dopiralo jedva приметно i nejasno mrmorenje.

Uverena da nijedna dvorska gospođica nije kod kuće, Katarina gurnu hrastova vrata koja su zatvarala njenu sobu i uđe. Stvarno, osim Garena, u sobi nije bilo nikoga. On je stajao ispred prozora nasuprot vratima držeći ruke iza leđa.

– Kako, vi ste ovde?! – iznenađeno povika Katarina pošavši prema njemu.

Osmehnula mu se, ali što mu se više približavala, osmeh joj je sve više nestajao s lica. Nikad ranije nije videla na svom mužu tako strašan izraz besa, koji mu je sasvim izobličio crte lica. Ispod crne trake grčevito mu se trzao ugao usana. Obuze je strah. Garen je poprimio demonsko obličje.

– Odakle dolazite? – upita.

Te reči su prosiktane kroz stisnute zube. Uvukavši ruke među nabore svoje haljine, Katarina stisnu šake kako bi se oduprla podmukloj jezi koja joj se uvlačila u telo.

– Mislila sam da znate – odgovori jasnim glasom. – Dolazim iz vojvodinih odaja.

– Zaista?

Smatrajući da je rekla istinu, Katarina se osećala snažno i sigurno, a to je, po njenom mišljenju, bio najbolji način da se suprotstavi muževljevom gnevu. Baš zato ona sleže ramenima i prilično nestrpljivo odgovori:

– Pitajte ga. Čućete šta će vam odgovoriti...

Okrenuvši leđa mužu, uputi se prema škrinji gde je držala kapice i šešire da bi odložila okruglu kapicu koju je skinula s glave. Odjednom bolno kriknu. Garen ju je zgrabio za kosu i grubo povukao nazad. Katarina se sruši na pod do Garenovih nogu i nagoniski skupi obe ruke da bi zaštitila lice. Garen joj pusti kosu, pa je zgrabi za ruke i tako ih nemilosrdno savi da žena ponovo vrisnu. Nagnuo se nad njom. Lice mu je bilo grimizno od besa. Skamenjena od užasa, Katarina primeti da u drugoj ruci drži bič za pse.

– Iz vojvodinih odaja, je li? Od vojvode dolaziš, mala droljo? Kao da te nije čitav dvor video kako si ušla u Monsalvijev šator? Kao da te Žan de Luksemburg nije našao gotovo u njegovom zagrljaju? Šta ti misliš, da ja ne znam kako se taj prokleti armanjak noćas nije vratio u Giz? U kom si se brlogu noćas valjala s njim, je li? Naravno, nećeš kazati, ali sad ćeš dobiti takvu lekciju da ti više nikad neće pasti na pamet da lažeš!

Garen više nije vladao sobom. Pre nego što je prestrašena Katarina uspela da kaže ijednu reč, bič je okrutno ošinu po leđima. Žena vrisnu i skupi se na podu da bi što manju površinu tela izložila udarcima. Trudila se da rukama zaštiti glavu. Garen je tukao kao mahnit, bič je fijukao vazduhom, a zatim pucketao po njenim leđima, ramenima, krstima. Prestala je da vrišti bojeći se da svojim kricima još više ne razdraži besomučnika. Međutim, čini se da je njeno ćutanje još jače podjarivalo njegov bes. Sagnuvši se nad mladom ženom, on je dohvati za haljinu kraj vrata i naglo trže. Haljina i košulja prsnuše i ogoliše Katarininu ramena i krsta. Bič ponovo fijuknu i tako okrutno zagriže u nežnu kožu da je ona naprosto prsla. Katarina zaurla kao da ju je neko dotakao usijanim gvožđem. Sad su udarci biča pljuštali po njoj poput grada. Garenov bes nije popuštao. Mlada žena se vukla po podu i trudila se da se zakloni iza nameštaja, kreveta ili škrinja. Ali Garen ju je svaki put udarcem noge vraćao nasred sobe. Haljina joj je bila sva u dronjcima i nije joj više štitila telo, koje se svijalo pod udarcima biča. Oštra, životinjska patnja razdirala joj je telo. Kao izbezumljena zver, uzalud je pokušavala da izmakne okrutnim i bolnim batinama. Zar Garen ne misli da se zaustavi? Kroz crvenkastu izmaglicu koja joj je lebdela pred očima videla je ogroman crn lik, ruku koja se stalno dizala i spuštala... Čovek je dahtao kao kovač za nakovnjem! Ubiće je! Više nije ni osećala krv što joj je tekla. Život ju je napuštao... Udarce gotovo više nije ni osećala...

Primitivši pred sobom poluotvorena vrata, pokuša da se poslednjim atomima snage dovuče do njih, da se iza njih sakrije, da umakne mučenju... Utom nešto crveno začepi tu spasonosnu rupu... Nešto crveno što se micalo. Katarina bolno zastenja i sruši se pred noge gospođe Ermangard, koja je ušla...

Do svesti nesrećnice dopre krik užasa glavne upraviteljke. Sluteći da joj je ona donela spas, grčevito joj se zakači za noge...

– Sto mu muka paklenih! – zaurla Ermangard. – Ko je ikad video nešto slično ovome?!

Oslobodivši noge od grčevitog stiska Katarininih ruku, debela gospođa se sa svoje dve stotine livri baci na Garena. Bes i negodovanje ustostročili su njenu snagu. Jednim udarcem ga odbaci u drugi kraj sobe, iz ruke mu istrgnu bič umrljan krvlju i baci ga daleko od sebe, a zatim dohvati Garena za okovratnik kaputa i stade da ga trese poput kakve slamke. Pritom ga obasu bujicom takvih psovki da bi i najprostija vojničina pocrvenela od neugodnosti i stida. On, međutim, nije pružio nikakav otpor, već je pustio da ga poput kakve lutke maltene iznese na odmorište ispred sobe.

Čini se da ga je malopredašnji mahniti gnev sasvim iscrpao. Ermangard ga baci i zaurla:

– Napolje... I da vas nikad više nisam videla ovde!

Pošto je zatvorila vrata, vrati se do Katarine i kleknu kraj njenog nepomičnog tela. Na širokom licu joj se pojavi izraz neizrecivog saosećanja. Nesrećna mlada žena bila je u zaista jednom stanju. Telo joj je bilo išarano crnim, modrim i krvavim prugama i gotovo golo. Jedino je još na grudima stiskala nekoliko komadića haljine od crnog baršuna. Raščupana kosa joj se lepila za lice obliveno znojem i suzama. Bela Ermangardina ruka je nežno zabaci unatrag. Dobročudna gospođa Ermangard gotovo je zaplakala od samilosti.

– Šta je od vas napravila, jedno moje jagnjence, ona životinja! Bože, bože! Sad ću vas odneti do kreveta. Zagrlite me oko vrata!

Katarina podiže ruke da bi se grofici uhvatila oko vrata, ali je izubijana ramena pritom tako zaboše da se, uz još jedan krik bola, sruši bez svesti na pod.

Kad je ponovo došla k sebi, ležala je u krevetu tako čvrsto povezana zavojima da se nije mogla pomerati. U međuvremenu se spustila i noć. Otvorivši oči, opazi Saru kako sedi na ivici kamina i sprema se da stavi lončić na vatru. Ta slika je vrati nekoliko godina unazad.

Koliko li se samo puta tako probudila u Barnabeovom kućerku u Dvoru čudesa i Saru zatekla kako sedi kraj ognjišta sa onim brižnim izrazom na lepom licu? To sećanje na detinjstvo izroni u njoj kao osećaj sreće. Htela je da pomeri ruku kako bi odgurnula pokrivače koji su joj sezali sve do očiju. Međutim, ruka joj je bila teška poput olova, dok ju je rame toliko zabolelo da je tiho zastenjalo. Odmah zatim se impozantna prilika grofice Ermangard umetnu između kreveta i vatre. Debela gospođa se nagnu nad krevetom i stavi svoju svežu i neverovatno nežnu ruku na Katarinino vruće čelo.

– Da li vas mnogo boli, drago dete?

Katarina pokušava da se nasmeši, ali joj je čak i to pričinjavalo bol. Nije na njoj bilo nijednog mišića, nijednog komadića kože, pa makar koliko bio malen, a da je nije bolelo.

– Vruće mi je, a čitavo telo me boli. Čini mi se kao da ležim na trnju. Sve me peče!

Ermangard klimnu glavom, a zatim se pomeri u stranu da bi napravila mesta Sari, koja se približila i takođe se nagnula nad krevetom. Cigankino lice je imalo ljutit i strog izgled.

– Ona životinja bi te ubila, anđele moj, da gospođa Ermangard nije stigla na vreme! Kad sam ga jutros videla ovde, odmah sam se pobojala da se sprema nešto gadno. Lice mu je bilo strašno...

– A gde si bila kad sam se ja vratila? – upita je Katarina slabašnim glasom.

Ermangard odgovori umesto Sare:

– Zatvorio ju je u šupu ispod stepenica. Tamo sam je i pronašla kad sam stigla. Čula je vaše krike i podigla paklenu galamu da je oslobode, ali se ukućani nisu usudili da joj otvore vrata. Garen im je zapretio da će ih sve baciti u zatvor ako samo maknu malim prstom. Kad sam ušla kod njih da ih zamolim za malo pamuka i zavoja, našla sam ih kako, polumrtvi od straha, jedu svoju čorbu od kupusa.

– Jeste li umirili taj jadni svet?

– Ne bih to uradila ni za šta na svetu! – odgovori grofica prasnuvši u grohotan smeh. – Naprotiv, uterala sam im strah u kosti kazavši im da će vojvoda narediti da ih žive oderu kad sazna da nisu ni prstom mrdnuli na vaše zapomaganje. Odmah su nam ustupili svoju sobu i nisam baš sigurna kako se ne spremaju da pokupe svoje zavežljaje i nekud otpraše...

Katarina se pažljivo zagleda oko sebe. Stvarno, soba u kojoj se nalazila nije bila ona u kojoj je dotad prebivala sa Ermangard. Ova je bila veća, udobnija i ukrašena dvama velikim goblenima. Uz to je bila spojena s još jednom sobom. Bolesnica sa olakšanjem pomisli da je na taj način potpuno zaštićena od radoznalih pogleda Mari de Vogrinjez. Dok je Sara pored kamina sipala u keramičku zdelicu sadržaj lončića, Ermangard se smesti na kraj kreveta i ispriča kako su ona i Sara morale čitavo telo da joj namažu melemom pre nego što su je povile tankim platnom...

– Čitavo telo vam je odrano i otečeno – reče veselo se osmehujući – ali, na sreću, rane nisu duboke. Sara misli da će vam na telu ponegde ostati neki jedva vidljiv trag, ali na licu ništa. Neka mi Bog oprosti, ali meni se čini da je vašeg supruga spopao napad ludila. Zaboga, šta ste mu uradili?

Ermangard je umirala od znatiželje, ali Katarina se osećala slabo kao bolesna mačka, a, osim toga, uopšte nije imala volje da joj priča jučerašnje događaje. Podigla je u vazduh svoje previjene ruke i gledala ih s nekom vrstom čuđenja i veselosti. Melem kojim je bila namazana od glave do pete probijao se u širokim, masnim i žutim mrljama kroz tanke zavoje. Imala je utisak da se pretvorila u veliku krpenu lutku. Činilo joj se da je jedino njena kosa, koja je ležala ispred nje na pokrivaču, brižno upletena, bila živa i sačinjavala deo njenog tela. Uzdahnu. Ermangard je shvatila šta znači taj duboki uzdah.

– Imate pravo što ne želite da govorite! Sad ste preumorni. Sve ćete mi kasnije ispričati...

Umesto nje, grofica se živo raspriča. Garen se nije usudio da ponovo dođe, ali je zato poslao svog prijatelja Nikolu Rolena da se raspita za njeno stanje. Ermangard ga je vrlo hladno primila, kazala mu da će se ona do daljeg brinuti za gospođu De Braze i dodala kako će biti vrlo srećna ako više ne bude čula ni za gospodina Garena ni za njegove prijatelje. Rolen je otišao ne sačekavši da mu kaže i sve ostalo što je nameravala. Katarinina čuvarica je manje-više istim rečima ali nešto ljubaznijim tonom otpremila i monsenjerovog paža kad se pola sata ranije pojavio kod njih. Katarina podiže obrve ispod maske od zavoja.

– Vojvoda je poslao svog paža ovamo?

– I to mladog Lanou, svog omiljenog paža. Ako nisam pogrešno razumela, njegovo visočanstvo se nadalo da će u vašem društvu provesti večer. Naravno, ja sam vas izvinila.

– A šta ste mu poručili, draga moja Ermangard?

– Pa, kazala sam mu istinu, najprostiju istinu. Rekla sam pažu da vas je vaš ljubazni suprug istukao do krvi i da ležite u krevetu polumrtvi. I tako će onaj divljak dobiti lekciju koje će se dugo sećati i od koje će ga proći volja da ikada nešto slično pokuša.

– Smiluj mi se, bože! – povika mlada žena sasvim dotučena. – Čitav grad će mi se smejati! Neću se usuditi da živom stvoru pogledam u oči kad se sazna da me je muž izbičevao kao neku robinju!

– Mladi Lanoa je čovek na mestu, draga. On vrlo dobro zna da ono što mu se poveri za uši njegovog gospodara ne sme dopreti do drugih. Neće ni zucnuti! Uzgred dodajem da je bio neobično ljut kad je čuo šta vam se dogodilo. Draga moja bebice, taj vam se dečak iskreno divi. A ne bih se nimalo začudila da je malo i zaljubljen u vas. Nego, deder, popijte ovo.

Sara donese veliku šoljicu čaja od sporiša u koju je umešala i razne druge tajnovite trave. S mnogo muke i uz Ermangardinu pomoć, Katarina nekako uspe da sedne u krevetu. Čaj je imao malo kiselkast, ali ipak prijatan ukus. A najbitnije je bilo to da je bio topao i da je krepio.

– Stavila sam u njega jednu biljku od koje ćeš spavati – reče Sara. – S telom spava i bol...

Katarina nije imala vremena da odgovori. Vrata sobe se otvoriše. Tri se žene trgnuše primetivši čoveka odevenog u crno i s crnom maskom preko očiju. Zaustavio se u okviru vrata ukrutivši se poput kipa, ali se kroz otvore na masci videlo da mu sevaju sive oči.

– Ko ste vi? – ispreči se Ermangard nabusito. – I šta tražite ovde?

Trenutak zatim, savi se u dubok naklon kad je pridošlica skinuo masku s lica. Bio je to vojvoda Filip. Dok je skidao masku, njegov pokret je bio potpuno nesvestan, jer je kao opčinjen stajao pred prizorom koji su njegove oči videle.

– Jeste li to vi, Katarina? – povika on glasom u kom se osećala neverica. – Pa to nije moguće!

Mlada žena mu se osmehnu pod zavojima. Bilo joj je lako da zamisli kakav je utisak ostavila na Filipa, zaljubljenog u lepotu, ta gomila zavoja. Dotrčao je uveren da će zateći mladu ženu malo istučenu, ali nikako u tom stanju. Verovatno mu mladi Lanoa nije ponovio od reči do reči ono što mu je kazala grofica, jer vojvoda, još uvek na vratima, promuca:

– Zar do te mere?!

– To što se vidi nije ništa! – primeti Ermangard dižući se iz naklona. – Gospođa Katarina je modra i crna od nogu do glave, a uz to s priličnim brojem ogrebotina po čitavom telu. Jadnica mnogo pati... Čak joj je teško i da govori.

Filip stisnu šake i zakle se da će baciti Garena u podzemnu tamnicu, da će ga izručiti dželatuu. Iz očiju su mu sevali ognjeni plamenovi, a u isto vreme, pod uticajem uzbuđenja, niz obraze mu potekoše krupne suze. Ermangard je bila naviknuta na to, pa se nije ni obazirala mnogo na taj potok suza, ali je Katarina bila iznenađena videvši vojvodu kako plače. Najzad ga grofica smiri napomenuvši da Garena jedino gospođa De Braze može prijaviti i da je Garen, doduše, bio vrlo grub kao suprug, ali je zato odličan službenik...

Filip ju je na kraju pustio da ga uveri kako bi hapšenjem Garena samo podigao veliku buku. Prišavši krevetu, sede na njegovu ivicu i s neobičnom nežnošću uze Katarininu zamotanu ruku.

– Zlato moje, očajan sam što vas vidim u tom stanju! Čekao sam vas srca ispunjenog vašim likom... Treba vas negovati, i to brižno negovati...

Zatim se okrenu prema Ermangard i dodade:

– Moja majka traži da se vratite, gospođo De Šatovilen, zar ne?

– Tako je, monsenjere. Gospođa vojvotkinja se ne oseća najbolje. Čini se da se njeno stanje pogoršalo, stoga i želi da se vratim.

– Odložite za nekoliko dana svoj povratak i povedite sa sobom gospođu De Braze. Želim da je na neko vreme udaljim od njenog supruga. U Dižonu će se bolje oporaviti, a ja ću biti miran znajući da je pod vašim nadzorom. Mogu li vam je poveriti? Ona ima neprocenjivu vrednost za mene!

– Biće mi čast, monsenjere – odgovori grofica, ponovo se poklonivši.

Katarina nije mogla da ne zahvali Filipu na njegovoj brizi. Svidalo joj se što će ponovo na put s groficom Ermangard. Bila je srećna što će se udaljiti od Garena... i isto tako srećna što će napustiti Filipa. Tako će barem imati malo vremena da razmisli o sebi i o svojim problemima. Dok se Filip, sve više ganut njenim jadnim stanjem, opraštao od nje uz snažne uzdisaje i ponovnu navalu suza, ona odjednom oseti kako je oprostila Garenu što ju je onako nemilosrdno išibao, jer je, zahvaljujući tim batinama, bio odložen, i to na neodređeno vreme, strašan trenutak. Bilo je suđeno da te noći ne postane Filipova ljubavnica. Iz Arasa će, prema tome, krenuti s, doduše, napola izubijanim, ali netaknutim telom, tim svojim telom koje je želela da sačuva za čoveka koga je volela.

Međutim, iako je oprostila Garenu njegov postupak, nije ga shvatala. Umalo ju je ubio, i to zato što je bio uveren da je provela noć

s drugim čovekom! On je nije voleo, nije je čak ni želeo i namenio ju je Filipu. Zašto onda sve to?

Katarina najzad prestade da se muči tim pitanjem. Boleli su je glava i čitavo telo. A uz to je i počelo da deluje umirujuće sredstvo koje joj je Sara pripremila. Nije prošlo ni pet minuta otkako je Ermangard otpratila Filipa do uličnih vrata, a nju je već savladao san. Sara je ponovo sela na ivicu kamina. Njene crne zenice zagledale su se u plamen kao da u njemu žele da otkriju nevidljive stvari. Ulica je bila mirna i pusta. Čuo se samo topot Filipovog konja koji je bivao sve slabiji...